

Cartea lui Daniel – Numărul șaizeci și trei

Dincolo de diagramele lui Miller: Islamul, Judecata de Cercetare și Testarea Finală

Jeff Pippenger
2024-01-27

Ni bavuze ko, “Imana yayoboye ubwenge bwa William Miller kandi imuha umucyo mwinshi ku gitabo cy’Ibyahishuwe.” Miller yabujijwe n’amateka y’igihe yazamurirwagamo gusobanukirwa uwo “mucyo mwinshi” uherereye mu bice bya cumi na bibiri, cumi na bitatu, cumi na gatandatu, cumi na karindwi na cumi na munani by’Ibyahishuwe, kuko ibyo bice byagaragazaga umurimo w’ubwami bw’ubuhanuzi atashoboraga kubona bitewe n’aho amateka yari amuhagazemo.

Lumina dată lui Miller asupra cărții Apocalipsa privea Bisericile, Pecețile și Trâmbițele, iar ultimele trei Trâmbițe, care sunt identificate drept „trei Vaiuri”, sunt reprezentate pe cele două table ale lui Habacuc. „Marea lumină”, dată lui Miller în cartea Apocalipsa, privește rolul Islamului în profetia biblică. Totuși, chiar și acea „mare lumină” a fost limitată de contextul său istoric.

„Șapte biserici din Asia reprezintă istoria Bisericii lui Hristos în cele șapte forme ale ei, în toate cotiturile și întorsăturile ei, în toată propășirea și potrivnicia ei, din zilele apostolilor până la sfârșitul lumii. Cele șapte peceti sunt o istorie a lucrărilor puterilor și împăraților pământului asupra Bisericii și a ocrotirii de către Dumnezeu a poporului Său în același timp. Cele șapte trâmbițe sunt o istorie a șapte judecăți deosebite și grele trimise asupra pământului, sau asupra împărăției romane. Iar cele șapte potire sunt cele șapte plăgi de pe urmă trimise asupra Romei papale. Amestecate cu acestea sunt multe alte evenimente, ținute înăuntru asemenea unor râuri tributare și umplând marele fluviu al profetiei, până când întregul se varsă pentru noi în oceanul veșniciei.”

„Aceasta, pentru mine, este structura profetiei lui Ioan din cartea Apocalipsei. Iar omul care dorește să înțeleagă această carte trebuie să aibă o cunoaștere temeinică a altor părți ale Cuvântului lui Dumnezeu. Figurile și metaforele folosite în această profetie nu sunt toate explicate în ea însăși, ci trebuie căutate în alți profeți și explicate în alte pasaje ale Scripturii. Prin urmare, este evident că Dumnezeu a rânduit studiul întregului, chiar și pentru a dobândi o cunoaștere clară a oricărei părți.” William Miller, *Miller’s Lectures*, volumul 2, lecția 12, 178.

Observe que Miller compreendia as sete últimas pragas como os sete juízos sobre a Roma papal. Ele não podia compreender que a Roma papal fora infligida uma ferida mortal que havia de ser curada. Reconhecia as sete trombetas como “uma história de sete juízos peculiares e severos enviados sobre a terra, ou reino romano”, mas foi incapaz de reconhecer a distinção entre os reinos da Roma pagã e da Roma papal. Portanto, sua capacidade de perceber a distinção entre as primeiras quatro trombetas e as últimas três trombetas era limitada.

Miller nu a putut să recunoască faptul că judecățile aduse împotriva Romei erau răspunsul lui Dumnezeu la impunerea duminicii, căci milleriții încă se închinau duminica în istoria lor. Miller a avut dreptate când a recunoscut că trâmbițele erau judecați asupra Romei, însă motivul specific pentru care au fost aduse aceste judecați, precum și distincția dintre primele patru și ultimele trei Trâmbițe, erau înțelese în mod limitat sau deloc. Având această perspectivă limitată, „nestemata” celor trei vaiuri ale islamului era totuși inclusă pe hărțile care au fost călăuzite de mâna lui Dumnezeu și nu trebuie să fie modificată.

ការយល់ដឹងដល់គ្រូបង្រៀន អនុញ្ញាតឲ្យសិស្សសរសេរព្រះបន្ទូលទំនាយដល់
«មានបុរាណវិទូ» ទទួលស្គាល់ថា ព្រះជាម្ចាស់មិនគ្រឿងតែមានបំផុសគំនិតដល់បុរសបរិសុទ្ធច្នោះ
លោកសរសេរព្រះគម្ពីរប៉ុណ្ណោះទេ
ប៉ុន្តែទ្រង់ក៏មានគំនិតគ្រប់គ្រងការងាររបស់បុរសទាំងឡាយដល់មានបកប្រែព្រះគម្ពីរ King James
ផងដែរ ហើយទ្រង់មានព្រះបន្ទូលយ៉ាងច្បាស់ថា
ទ្រង់មានបុរាណវិទូគ្រប់គ្រងដោយព្រះដួងបុរាណវិទូដល់នេះ
ក្នុងការរៀបចំផែនទីបរិសុទ្ធទាំងពីរ។

Bijuteria lui Miller a trâmbițelor a cincea, a șasea și a șaptea (Islamul) strălucește de zece ori mai puternic în zilele de pe urmă, căci ea identifică subiectul strigătului final de la miezul nopții. Subiectul strigătului de la miezul nopții în istoria millerită a fost data încheierii perioadelor profetice, iar în acest sens mesajul „strigătului de la miezul nopții” din zilele de pe urmă (care este mesajul Islamului din al treilea Vai) a fost prefigurat prin data de 22 octombrie 1844. Acea dată din istoria millerită prefigurează legea duminicală care urmează să vină în curând, iar atât 22 octombrie 1844, cât și legea duminicală au fost prefigurate prin cruce, care a fost încheierea Intrării Triumfale a lui Hristos.

„Bijuteria” lui Miller despre trâmbițele a cincea, a șasea și a șaptea (Islamul) strălucește de zece ori mai puternic în zilele din urmă, căci ea identifică Islamul în acord cu tema mișcării reformatoare din zilele din urmă, care este Islamul celei de-a treia Vai. Prin urmare, ca temă a mișcării reformatoare finale a celor o sută patruzeci și patru de mii, ea a fost prefigurată de tema fiecăreia dintre mișcărilor reformatoare anterioare, fie că este vorba despre tema „învierii” în mișcarea reformatoare a lui Hristos, despre tema „timpului profetic” în istoria mileriiților, despre tema „chivotului lui Dumnezeu” în mișcarea reformatoare a lui David sau despre tema „legământului” în mișcarea reformatoare a lui Moise.

Fie că este vorba despre evenimentul crucii, despre data de 22 octombrie 1844 sau despre diferitele teme ale mișcărilor reformatoare, fiecare dată și fiecare temă a reprezentat o chestiune de încercare de viață și de moarte pentru generația aceluși timp. „Bijuteria” lui Miller, aceea a celor trei Vaiuri ale islamului, este o chestiune de încercare de viață și de moarte, așa cum este reprezentată în parabola celor zece fecioare în termenii „untdelemnului”. Bijuteriile lui Miller, la începutul visului său, străluceau ca soarele, dar la sfârșitul visului său ele străluceau „de zece ori mai puternic”. Bijuteriile lui Miller au fost asemenea petrolului lampant (ulei pentru lampă) în istoria milleriților, dar astăzi acele bijuterii sunt combustibil pentru rachete!

Mileriții au înțeles și au aplicat corect profeția de timp privitoare la islam din cel de-al doilea Vai, care s-a împlinit la 11 august 1840; însă înțelegerea lor cu privire la al treilea Vai, care este a Șaptea Trâmbiță, nu putea vedea venirea celui de-al treilea Vai ca judecată asupra celei de-a șasea împărății a profeției biblice, căci ei nu vedeau o a cincea împărăție, cu atât mai puțin a șasea împărăție a profeției biblice. Totuși, „marea lumină” asupra Apocalipsei, care i-a fost dată lui Miller, trebuie să strălucească de zece ori mai puternic în „Strigătul de la Miezul Noptii” al zilelor din urmă.

Veritățile reprezentate pe cele două table ale lui Habacuc sunt, în esență, adevăruri care s-au împlinit în istoria trecută. Hărțile se întemeiază pe profețiile de timp pe care Miller a fost călăuzit să le adune, iar toate acele profeții de timp își încheiaseră cursul până în 1844. Aceste profeții de timp vor străluci mai puternic în zilele din urmă, căci se va vedea că sunt tot atât de exacte astăzi precum au fost în istoria millerită, însă ele nu conțin nicio prezicere directă de timp pentru zilele din urmă. Ele oferă, totuși, tipuri profetice repetitive ale istoriilor pe care le-au reprezentat în trecut, dar, împreună cu câteva dintre nestematele lui Miller, sunt reprezentate în mod direct și preziceri despre viitor.

Lucrarea lui Hristos în Sanctuarul ceresc, care a început în 1844, continuă până când acea lucrare va fi încheiată. Profeția celor două mii trei sute de zile și lucrarea de curățire pe care aceasta a identificat-o sunt încă „în curs de împlinire”, după cum afirmă sora White cu privire la râurile Ulai și Hidechel; astfel, această profeție are o împlinire la sfârșitul lumii.

„Lumina pe care Daniel a primit-o de la Dumnezeu i-a fost dată în mod deosebit pentru aceste zile de pe urmă. Viziunile pe care le-a văzut pe malurile Ulaiului și ale Hidechelului, marile râuri ale Șinearului, sunt acum în curs de împlinire, iar toate evenimentele prevestite se vor împlini în curând.” Testimonies to Ministers, 112.

Jedni dijelovi videnja iz sedmoga i osmoga poglavlja Daniela, koji se nalaze na dvjema tablama, još su budući, jer oba upućuju na Kristovu službu u Svetištu. Ipak, povijesti kraljevstava biblijskoga proroštva u ta dva poglavlja završavaju s papinskim Rimom koji prima svoju smrtonosnu ranu. „Kamen“ koji je „odvaljen od gore bez ruku“ te osmo kraljevstvo iz Daniela 2 još su budući. No, većina onoga što je na kartama prikazano u vezi s drugim, sedmim i osmim poglavljem Daniela već se ispunila.

Lucrarea lui Hristos în sanctuar și a treia Vai a islamului sunt, în esență, cele două subiecte care reprezintă istoria profetică de dincolo de timpul milleriților. Împreună cu aceste două teme se află istoria zilelor de pe urmă, care este prefigurată atunci când cele două diagrame sunt aduse împreună pe o singură linie. Când se face aceasta, prima dezamăgire din 1843, așa cum este reprezentată pe prima diagramă, își găsește corectarea pe a doua diagramă. Împreună, ele produc și identifică „istoria ascunsă” a celor Șapte Tunete, care este acum desigilată în legătură cu desigilarea Descoperirii lui Isus Hristos.

Acea „istorie ascunsă” este structurată pe „adevăr”, care constă din cele trei litere ebraice care, atunci când sunt unite, formează cuvântul „adevăr”. Cuvântul este alcătuit din prima, a treisprezecea și ultima literă a alfabetului ebraic și Îl reprezintă pe Isus nu doar ca Adevărul, ci și

ca Alfa și Omega. „Istoria ascunsă” începe și se încheie cu o dezamăgire și are răzvrătire la mijloc, căci „treisprezece” este un număr care reprezintă răzvrătirea.

Umwaka wa 1843, werekanwa ku mbonerahamwe ya mbere, ugaragaza ugutenguha kwa mbere no kugera kw’igihe cyo gutinda. icyo gihe cyo gutinda kiganisha ku kugera kw’ubutumwa bw’Induru yo mu Gicuku, aho kwigomeka kw’inkumi z’ibipfu kugaragarira. Hanyuma ubutumwa bw’Induru yo mu Gicuku bukomeza kwamamazwa kugeza ku gutenguha kwa nyuma. Ayo “mateka ahishwe” y’Induru yo mu Gicuku asubirwamo (ku nyuguti yayo nyir’izina) mu minsi ya nyuma.

„Често ми се посочва притчата за десетте девици, пет от които бяха мъдри, а пет — неразумни. Тази притча се е изпълнила и ще се изпълни до последната буква, защото има особено приложение за настоящото време и, подобно на вестта на третия ангел, се е изпълнила и ще продължи да бъде настояща истина до края на времето.“ Review and Herald, August 19, 1890.

Când este înțeleasă corect, afirmația precedentă arată că singurul grup de oameni din zilele de pe urmă care are posibilitatea de a fi fie fecioare neînțelepte, fie înțelepte, este alcătuit din oameni aflați în cadrul unui grup care a suferit o dezamăgire. Dezamăgirea este aceea care produce timpul de zăbovire, iar parabola care „s-a împlinit și se va împlini până la ultima literă” se întemeiază pe efectele produse lăuntric în fecioare în timpul unei perioade de zăbovire care începe cu o dezamăgire. Acea dezamăgire care i-a ucis pe „cei doi martori” pe ulița cetății și i-a redus la oase moarte și uscate în valea morții a avut loc la 18 iulie 2020. Adventismul, în mare parte, nu a fost implicat în acea dezamăgire. Dacă ceva, ei au sărbătorit predicția eșuată în timp ce „cei doi martori” zăceau uciși pe uliță. Până la ultima literă înseamnă „până la ultima literă”.

نی تسخن (۱۸۴۳ لاس ماجرفان ییوگشی پی، (مزیتن اتستورپ) نیش ی پی ده ع موق، یرلیم خیرات رد نامز. دن تش دگ دوخ تل هم ای. انومز انامز دودح زا ان اتستورپ هطقن نآ رد و، دن تفرگ نشج ار (یدی مون ینامز بتوبن ققحت رد هد هفش اکم دن مورین هتشر ف هک یم اگن ه، دوب مدش زاغ ۱۸۴۰ ت و ۱۱ رد نومز آ ن آریز، دن درک در ار ینامز بتوبن، یدی مون نی تسخن رد ان اتستورپ دمآ دورف (مالسا) مودی او یمهن اشن موم نومضم. دنشابن تقیقح پی رد رگی د ات دروآ مهارف یمهن امب ناشی ا یارب اطخی یوگشی پی دوب «ینامز بتوبن» یرلیم خیرات رد هار

La 11 septembrie 2001, îngerul din Apocalipsa optsprezece a coborât la împlinirea profeției celei de-a treia Vai (Islamul). Tema tuturor reperelor profetice din zilele de pe urmă este Islamul. Prima dezamăgire marchează sfârșitul unei curățiri a fostului popor al legământului, întrucât fostului popor al legământului i s-a oferit atunci o scuză pentru a nu mai căuta adevărul. Timpul de încercare a început apoi pentru „fecioarele” zilelor de pe urmă, căci timpul de încercare al fostului popor al legământului, care începuse odată cu coborârea îngerului, s-a încheiat la prima dezamăgire. Astfel, a început punerea la probă a celor care sunt reprezentate ca fecioare, iar acest proces de încercare va arăta în cele din urmă dacă fecioarele sunt fie neînțelepte, fie înțelepte.

Între prima și ultima dezamăgire se află solia Strigătului de la Miezul Noptii. Tema soliei Strigătului de la Miezul Noptii pentru milleriți a fost „timpul”, iar tema soliei Strigătului de la Miezul Noptii în zilele de pe urmă este „Islamul”. În visul lui Miller, el este trezit printr-un strigăt, iar în acel timp, nestematele lui strălucesc de zece ori mai puternic decât străluciseră mai înainte.

Nestematele de pe diagrame care identifică în mod direct o predicție pentru zilele de pe urmă sunt Islamul și judecata de cercetare. Ca atare, încercările „soliei” Strigătului de la Miezul Noptii și ale „experienței” reprezentate de judecata de cercetare nu sunt pentru fostul popor al legământului, ci pentru aceia care mărturisesc că sunt ultimele fecioare.

Ilustrația care rezultă atunci când ambele diagrame sunt aduse împreună, și care identifică istoria de la prima până la ultima dezamăgire, arată că, în perioada în care are loc „istoria ascunsă” a celor Șapte Tunete, se împlinește lucrarea finală a judecății de cercetare. Acea lucrare finală este sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii și are loc în timpul „vremurilor de strâmtorare” din Daniel nouă, în timpul mâniei neamurilor din Apocalipsa unsprezece, al ținerii în frâu a „celor patru vânturi” din Apocalipsa capitolul șapte, al „potolirii vântului aspru în ziua vântului de răsărit” din Isaia capitolul douăzeci și șapte și al restrângerii „calului mânios care caută să se dezlănțuie și să aducă moarte și distrugere” asupra lumii. Toți acești martori profetici reprezintă Islamul celei de-a treia Vai, așa cum este înfățișat pe diagramele sacre.

Трите основни елемента на двете свещени карти на Авакум, които конкретно се отнасят до събития, бъдещи спрямо публикуването на картите, са запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, ислямът и изпълнението на притчата за десетте девици. Картите посочват процес на изпитване и запечатване както на една „опитност”, така и на една „вест”. Опитността, необходима за неразумната девица, е „Христос във вас, надеждата на славата”, което представлява съвършенството, представено от сто четиридесет и четирите хиляди.

Chiar taina care a fost ascunsă din veacuri și din generații, dar care acum a fost făcută cunoscută sfinților Săi: căroră Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care sunt bogățiile slavei acestei taine între neamuri; care este Hristos în voi, nădejdea slavei: pe El Îl propovăduim noi, sfătuind pe orice om și învățând pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om desăvârșit în Hristos Isus. Coloseni 1:26–28.

Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt reprezentați ca un grup de oameni care au ieșit dintr-o „robie”. Robia care este reprezentată în mod direct în cartea Apocalipsa este robia de a fi morți pe uliță timp de trei zile și jumătate, așa cum este reprezentată în Apocalipsa, capitolul unsprezece. Robia unei morți simbolice reprezintă „șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase, iar acea robie cere manifestarea pocăinței, așa cum este ilustrată prin rugăciunea lui Daniel, în capitolul nouă.

Când oasele uscate moarte sunt aduse din nou la viață, ele sunt îndată ridicate ca un „steag”. În moarte, ele erau fără Hristos înlăuntrul lor, nădejdea slavei. O parte a pocăinței cerute din partea lor era recunoașterea faptului că umblaseră împotriva lui Dumnezeu și că Dumnezeu umblase împotriva lor. Când împlinesc cerințele identificate în chip profetic, Hristos atunci „vine deodată la Templul Său”, iar „experiența” este dobândită, cea care este necesară pentru a fi un membru al steagului care este apoi ridicat.

„Experiența” care este ilustrată atunci când cele două diagrame sunt aduse împreună este împlinită prin lucrarea finală a lui Hristos în sanctuarul ceresc. Acea „experiență” este reprezentată de viziunea „mareh”, care este viziunea „înfățișării”. „Mesajul” care este necesar este viziunea „chazon”, a istoriei profetice. Acel „mesaj” este identificat ca fiind mesajul despre judecata

iminentă a lui Dumnezeu asupra unei lumi răzvrățite, adusă prin Islamul celei de-a treia Vai.

În anul 1856, Domnul a căutat să încheie reconstruirea Ierusalimului spiritual în Adventism. Sub venirea celor trei îngeri din 1798 până în 1844, templul millerit fusese zidit pe temelii, reprezentate ca „pietre prețioase” în visul lui Miller, așa cum erau reprezentate de adevărurile profetice de pe cele două hărți pionier (1843 și 1850) care au împlinit capitolul doi din Habacuc. Apoi El Și-a condus poporul să ridice zidul legii Sale a Sabatului zilei a șaptea și i-a readus la „cărările cele vechi” ale Israelului antic pentru a încheia lucrarea „uliței de umblat”. DAR, cărarea cea veche includea o doctrină, o profecie, care fusese menită să-i pună la probă și să-i separe. În 1863, Adventismul a căzut testul „celor șapte vremi” și a început să rătăcească în pustia Laodiceei.

22 octombrie 1844 prefigurează legea duminicală care va veni în curând, iar la legea duminicală se va împlini lucrarea reprezentată de cei patruzeci și nouă de ani ai zidirii din nou a pieței și a zidului în vremuri de strâmtorare, așa cum este identificată de Daniel.

Să știi, dar, și să înțelegi că, de la darea poruncii pentru rezidirea și reconstruirea Ierusalimului până la Mesia, Prințul, vor fi șapte săptămâni și șaiszeci și două de săptămâni; piața va fi zidită din nou și zidul de împrejmuire, chiar în vremuri de strâmtorare. Daniel 9:25.

Toți profeții sunt în acord unii cu alții, iar „vremurile de strâmtorare” din Daniel sunt, de asemenea, identificate în pasajul din Early Writings pe care l-am avut în vedere.

„În acel timp, pe când lucrarea mântuirii se apropie de încheiere, necazul va veni peste pământ, iar neamurile se vor mânia, totuși vor fi ținute în frâu, pentru a nu împiedica lucrarea celui de-al treilea înger. În acel timp, «ploaia târzie», sau înviorarea din prezența Domnului, va veni pentru a da putere glasului puternic al celui de-al treilea înger și pentru a-i pregăti pe sfinți să stea în picioare în perioada când vor fi vărsate cele șapte plăgi de pe urmă.” Early Writings, 85.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

„Atâta timp cât cei care mărturisesc adevărul îi slujesc lui Satana, umbra lui infernală le va întuneca vederea asupra lui Dumnezeu și a cerului. Ei vor fi asemenea acelor care și-au pierdut dragostea dintâi. Ei nu pot privi realitățile veșnice. Ceea ce Dumnezeu a pregătit pentru noi este reprezentat în Zaharia, capitolele 3 și 4, și 4:12–14: «Și am răspuns iarăși și i-am zis: Ce sunt aceste două ramuri de măslin, care, prin cele două țevi de aur, varsă din ele untdelemnul cel de aur? Și el mi-a răspuns și mi-a zis: Nu știi ce sunt acestea? Și am zis: Nu, domnul meu. Atunci a zis: Acestea sunt cei doi unși, care stau înaintea Domnului întregului pământ.»”

“Domnul este plin de resurse. El nu duce lipsă de mijloace. Din pricina lipsei noastre de credință, a spiritului nostru pământesc, a vorbirii noastre ieftine, a necredinței noastre, manifestate în conversația noastră, umbre întunecate se adună în jurul nostru. Hristos nu este descoperit, nici în cuvânt, nici în caracter, ca Acela care este cu totul vrednic de iubit și Cel dintâi între zece mii. Când sufletul se mulțumește să se înalțe spre deșertăciune, Duhul Domnului poate face puțin pentru el. Vederea noastră mărginită zărește umbra, dar nu poate vedea slava de dincolo. Îngerii țin cele patru vânturi, reprezentate ca un cal mânios care caută să rupă frâul și să se năpustească peste fața întregului pământ, purtând în calea lui distrugere și

moarte.”

„Să dormim oare chiar pe pragul lumii veșnice? Să fim greoi, reci și morți? O, de am avea în bisericile noastre Duhul și suflarea lui Dumnezeu suflate în poporul Său, ca ei să stea pe picioarele lor și să trăiască. Avem nevoie să vedem că calea este îngustă și poarta strâmtă. Dar, pe măsură ce trecem prin poarta cea strâmtă, lărgimea ei este fără margini.” Manuscript Releases, volumul 20, 217.